

selv om den skifter Form, ikke formindskes i Værdi, men hellere forøges.

Mindretallet maa lægge stærk Vægt paa, at Kommunernes Selvstyre fuldt ud bevares, ja helst udvides, og at der ydes dem tilstrækkelige Midler til en sund kommunal Husholdning og til kommunale Fremskridt. I dette Øjemed foreslaas derfor bl. a. en Værdistigningsskat — en særlig Skat paa den Værdistigning af Jord og Grund, der ikke skyldes Ejeren, men Samfundet — af hvilken Skat Halvdelen bør komme Kommunerne til Gode.

Mindretallet maa paa det bestemteste protestere imod den Undtagelsesstilling for Kjøbenhavn, som baade Regeringens Forslag og Udvalgets Flertal opretholder, trods Kommunalbestyrelsens enstemmige Andragende om Bevægelsesfrihed og stigende Skala. Naar den Føjregning paa ca. 100,000 Kr., der findes i Anmærkningerne til den kommunale Beskatningslov, og andre Tab, som ikke nævnes i Anmærkningerne, tages i Betragtning, vil Indtægtsforøgelsen for Kjøbenhavns Kommune ved den foreslaaede Skatteomlægning blive ganske utilstrækkelig, og selv om Retten til at beskatte Aktieselskaber samt den mellemkommunale Beskatning vil tilføre Kommunen en Merindtægt af ca. $\frac{1}{2}$ Million Kr., vil dette dog langt fra forslaa, eftersom Kommunen i 1900 havde et Underskud paa ca. 700,000 Kr., i 1901 et budgetteret Underskud paa ca. 2 Millioner og for 1902 har maattet budgetteret et Underskud paa $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Mindretallet maa altsaa modsætte sig den foreslaaede Fiksering af Indkomstskattens Procent til 2, hvorom for øvrigt Landstingsudvalgets Flertal i Fjor udtalte, at den var „umulig“. Dens Fastholdelse af Regeringen og Folketingets Udvalg vil altsaa saa langt fra lette Skattelovenes Gennemførelse i det andet Ting, at den tværtimod vil berede Vanskeligheder. Men skal denne Fiksering bortfalde og ny Statsskatter paalægges Kjøbenhavns Befolkning, er det nødvendigt, at Kjøbenhavns Kommune faar samme Ret som alle andre Kommuner i Landet til at paaligne

Skat efter stigende Skala. Kun derved vil det forhindres, at den ubemidlede og mindre bemidlede Del af Befolkningen faar Tab ved Skattereformen.

Ved at give Kjøbenhavn Ret til at paaligne de velhavende en passende Skat vil man tillige tage Hensyn til de berettigede Klager, der stadig fremsættes fra Provinsbyernes og Landboernes Repræsentanter, over at Kjøbenhavn drager de største Skatteydere til sig fra det øvrige Land.

Mindretallet frygter for, at faar Kjøbenhavn ikke ved denne Lejlighed sine Skatteforhold ordnede, vil der senere rejse sig langt større Vanskeligheder. Og desuden har Kjøbenhavns Kommune ikke Raad til at vente, til „Virkningerne af Regeringens Skattelove have vist sig“.

Ud fra disse Forudsætninger stiller Mindretallet Hovedændringsforslag om:

1) Hartkornsskatternes Afløsning af Ejendomsskyld og en Formueskat med stigende Skala;

2) En Indkomstskat med stærkere stigende Skala end efter Regeringsforslaget til Kompensation dels og væsentlig for en eventuel Toldreform, dels for Statens Tab ved det kontante Tilskud til Kommunerne;

3) En Forhøjelse af Arveafgiften til Gennemførelse af sociale Reformer som forbedret Skolevæsen, forbedret Alderdomsunderstøttelse og deslige;

4) En Værdistigningsskat til bedste halvt for Staten, halvt for Kommunerne;

5) Stigende Skala for Kjøbenhavns Kommune

(sammen med et andet Mindretal);

6) En retfærdigere Fordeling af Statens kontante Tilskud til Kommunerne (sammen med et andet Mindretal).

Mindretallet stiller desuden, dels alene, dels sammen med andre Mindretal, en Række Ændringsforslag, hvorom man forbeholder sig nærmere mundtlig Motivering.

Et Mindretal (*N. Andersen*) har ønsket, at Ændringer i Forslag til Lov